

حضرت روح الله «ضوان الله تعالی عی» پناهگاهی که هرگز نمی میرد

حضرت روح الله «ضوان الله تعالی عی» به هیچ غاری پناه نبرد و از زندگی فرار نکرد، در کنار انسان هایی که بی خدا شده بودند نشست و خدایی که غذای جان شان بود را به یادشان آورد. راستی را! چه کسی چون او می توانست چنین کند؟ و چه شد که مردم این چنین زیر سایه او پناه گرفتند؟ و چرا جهان مدرن این چنین با او سر جنگ دارد، در حالی که هر روز او را کامروا تر از دیروز می یابند؟ زیرا او پناهگاه مردمان بود و آنان را تا حضور در وجدان عمومی شان راهنمایی کرد، یعنی حضور در جهانی بس متعالی.

او پناهگاهی بود که هرگز نمی میرد زیرا همه راه های کمال انسانی را می شناسد و شخصیت او برای هر کس راهی است آشنا، شخصیتی که هر انسانی با نظر به حقیقت می تواند آن را پاس دارد تا دیگر انسان ها، هر چند به دشواری، خود را از زندان افکار عمومی به سوی وجدان عمومی بیرون بکشند.